

УДК 883.3(09)

І. М. Комінярська,

кандидат філологічних наук, старший викладач
(Кременецький обласний гуманітарно-педагогічний інститут імені Тараса Шевченка)
kominyarska@meta.ua

ХУДОЖНЬО-ФІЛОСОФСЬКИЙ ЗВ'ЯЗОК МІЖ АВТОРОМ ТА ГЕРОЄМ У РОМАНІ УЛАСА САМЧУКА "ВОЛИНЬ"

У статті простежується художньо-філософський зв'язок між автором та героєм. Обґрунтовано, що роман Уласа Самчука "Волинь" концентрує комплекс естетичних та світоглядних засад автора, а Володько Довбенко – виразник світоглядних шукань митця, його alter ego. Визначено, що художньо-філософський зв'язок ґрунтується на світоглядних пошуках письменника, що базуються на безмежній любові до землі та народу в аспекті утвердження національної ідентичності українця.

Постановка проблеми. У процесі осмислення національної культури актуалізується онтологічне буття українського народу, яке ґрунтується на літературних джерелах. Провідна роль у збереженні літературних традицій належить українському письменству, зокрема письменникам-емігрантам, представникам українського зарубіжжя, серед яких Улас Самчук – обдарований прозаїк-традиціоналіст, талановитий публіцист та літературний критик. Письменник належить до тих визначних представників літератури, твори яких назавжди увійшли у скарбницю української та світової літератури. Незаперечним є той факт, що творчість Уласа Самчука тісно переплітається з біографією митця, яку він ідентифікує із поколінням роду та народу. "Ми були свідками подій виняткових... , – зазначає прозаїк у передмові до роману "Юність Василя Шеремети". – (...) Не зашкодить також бути свідомим, що в сумі причин, що зумовили повстання цих великанських подій, велике місце займає наявність такого простого факту, як поява на кону історичної сцени нас, українців. Нас, як окремої історично діючої духовності, та всього, що з цим поняттям пов'язується" [1: 15].

Прозаїк належить до групи письменників, які опинилися за кордоном та тривалий час вважали своїм культурно-організаційним центром Прагу: "... тут я визрів як письменник, тут появилися основні мої писання, тут формувалися мої ілюзії, мої фата-моргани, мої суперечності. Тут пізнав я певне число людей моєї мови, з якими судилося ділити долю і долю мого життя" [2: 203]. Прозу письменників "празької школи" В. Державін називав вагомою за змістом та цікавою за формою. На відміну від лірики поетів цієї школи, яка була швидкою формою самовираження, проза набула глибокого осмислення та багатогранного відтворення життя. "Пражани" витворили довкола себе потужні силові поля українського духу, стали осередком формування нового типу українця, який зумів інтелектуалізувати чуттєву стихію української ментальності, дисциплінував її та надавав українству чіткого спрямування в історіософському осмисленні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичними засадами дослідження нам слугує праця літературознавця Юрія Коваліва, зокрема визначення суті поняття "рефлексія" як системи "...осмислення автором власних переживань та роздумів у художньому творі, прагнення знайти сенс життя" [3: 317]. Художня рефлексія, за доведеннями Ю. Коваліва, властива сентименталізму, ранньому модернізму та авангардизму. Зауважимо, що у художньому творі активізується рефлексія тоді, коли автор описує кризові періоди історії, спостерігається ситуація, коли автор (він є прототипом героя) переживає розлад між внутрішнім та зовнішнім світом. Такі напружені ситуації спостерігаються у творах Г. Квітки-Основ'яненка "Маруся", В. Винниченка "Чорна Пантера і Білий Медвідь" та ін. Рефлексія у формах психоаналізу постала і у добу реалізму, відображаючись у персонажах, які пройнялися пошуками правди та сенсу життя ("Микола Джеря" І. Нечуй-Левицький). Проблему рефлексії досліджував К.-Г. Юнг. Вивчали її і представники постмодернізму.

М. П. Абашева пов'язує поняття рефлексії із самосвідомістю письменника. У монографії "Література в пошуках обличчя" дослідниця констатує, що в останні десятиріччя різко збільшилася кількість літератури, яка спирається на пряме авторське слово письменника. Це так зване автописьмо – письменницькі мемуари, романи про письменника і письменницьку творчість [4: 8]. При розгляді й аналізі такого виду літератури дуже важливо, на думку М. Абашевої, брати до уваги категорію персональної ідентичності автора. Це "індивідуальні текстуальні стратегії авторства, історично й соціально стимульовані" [4: 10].

Безумовно, у стосунках автора і героя провідна роль належить автору, і життя героя розгортається відповідно до задуму автора-творця. Як підкреслює В. В. Гнатко, "людське життя героя розгортається за внутрішньою логікою естетичної діяльності автора-творця, припускаючи стан "вживання і "завершення", а крім того, споконвічну установку на бачення цілого світу і цілої людини" [5: 67].

У коло наукових проблем і завдань сучасного літературного процесу вписується, на нашу думку, передусім, художньо-філософський зв'язок між автором та героєм, який ми пропонуємо розглянути за допомогою художньої рефлексії.

Аналіз та узагальнення сучасної наукової літератури засвідчує, що в ній обмаль літературознавчих студій з проблем художньо-філософського зв'язку між автором та героєм, що вкрай необхідні нашим студентам-філологам. Зауважимо, що ознаки художньої рефлексії головного героя літературного твору спостерігаються у творчості У. Самчука. Їхні вектори направлені на самозаглиблення у внутрішній світ, самоусвідомлення та самоствердження головного героя роману Уласа Самчука "Волинь".

Мета статті – висвітлити в теоретичній концепції малодосліджену проблему художньо-філософського зв'язку між автором та героєм, яка потребує глибшого наукового дослідження та текстуально акцентована Уласом Самчуком на аспекті землі в романі "Волинь".

Виклад основного матеріалу. Герой літературного твору є головною особою, довкола якої розбудовуються напружені колізії. Головний герой роману Уласа Самчука "Волинь" Володько Довбенко є прототипом письменника. Художній твір концентрує комплекс естетичних і світоглядних засад автора, а персонаж літературного твору Володько Довбенко – виразник світоглядних шукач митця, його alter ego. Художньо-естетичні засади У. Самчука пов'язані з особистістю митця, його світоглядно-ментальним життєвим досвідом. На літературну творчість письменника впливали такі фактори: походження автора; інтенсивне формування української самосвідомості автора в юнацький період (1917-1920 рр.); умови становлення У. Самчука як письменника і митця (Німеччина, Прага); співпраця в "Літературно-науковому віснику", яким керував Д. Донцов, де домінувало художнє втілення ідеї волонтаристської людини (гордої та сильної, людини дії, яка прагне утвердити себе, свій рід на землі). Такий тип людини, міцного господаря – позитивний ідеал Уласа Самчука, який відрізняється від традиційних образів селян М. Коцюбинського, А. Головка, М. Стельмаха, де чітко простежується культ бідності.

Проблема землі є головною не тільки в творах У. Самчука, а й в інших творах українських письменників, зокрема: для кріпаків Марка Вовчка, І. Нечуя-Левицького вона дуже актуальна. Для героїв І. Нечуя-Левицького земля – це суперечка навколо батькової спадщини, а герой П. Мирного Чіпка Вареник гостро відчуває трагедію безземелля. Особливо ця проблема звучить в XIX-XX ст. у творах О. Кобилянської, В. Стефаніка, М. Коцюбинського, де в центрі уваги герой-селянин, життєвий шлях якого припадає на цей період. Для головного героя Сави (О. Кобилянської "Земля") земля є причиною братовбивства, для Івана Дідука (В. Стефаніка "Камінний хрест") земля – вимушена еміграція, для Маланки (М. Коцюбинського "Fata morgana") земля – міраж всього життя.

Дотримуючись ідеї органічного взаємозв'язку мистецтва й дійсності, Улас Самчук суттєву увагу звертає на особливості національної ментальності героя-волиняка, його західноукраїнське коріння. Його герой вирішує екзистенційні основи універсального способу художнього вираження. Саме такий герой зображений у трилогії "Волинь".

Улас Самчук поселив родину Довбенків на хутір, розповідає про їхнє родинне життя, в якому панує мир, спокій, злагода. У кожного свої обов'язки: батько корчує пні за лісом, "щоб просо вродило, а після пшениця"; мати пішла до млина; старший син Василь пасе корів; менший Володько, який має шість років, доглядає найменшого брата Хведота. Змістовий мотив пізнання світу спостерігаємо в руслі національного прагнення персонажа із перших рядків роману. Дитяча цікавість Володьки дізналися "куди тече та річка" завершується на "найнедоступнішій фортеці, захисниці всіх покривджених дітей – печі". Відтак, відповідь на це питання герой отримує, пройшовши вже "кусень життєвого шляху": "Це царство, в якому колись царював Володько, той що ходив шукати місця, куди тече річка. Це ж Лебедщина. Це місце, де родились перші думи, де пережив перші пригоди життя, де знайомий кожний горбик, кожна долина, кожна верба. ... Він знає, куди тече річка. Але його мучать ще інші сумніви. І хто підкаже, де істина?..." [6: 374].

У роки лихоліття (Перша світова війна та революція) Володько в роздумах шукає правду та "справжню віру свою, тверду, мов камінь, і непохитну, мов гори. Він мусить чути, бачити і пізнати істину", осмислює місце і роль українця у Всесвіті. Він не має сумніву, що його народ "чесні, здорові, повні соків життя люди, ті борці за поступ і володіння, ті вузли, що в'яжуть народ і землю воєдино" [6: 144] буде жити у своїй державі. Матвій Довбенко – господар своєї землі, сильна вольова людина, яка переконана, що війна не страшна, а страшно те, що односельчани покинуть свої обжиті місця і на них утвориться руїна, коли прийде фронт: "Це ваша земля, яка ссала впродовж віків вашу і ваших дідів-прадідів кров. Діти ваші ростуть, і вони мають замінити вас на цих місцях... Все зникне! Нас випхнуть на шлях, мов ту черву, затопчуть у багно... Верніться!" [6: 238]. Сам герой дивувався, де взялися такі слова – слова правди й мудрості. Володькові радісно чути "розумування" батька, син приходив до висновку, що яка непереможна воля жити в українців, всупереч всьому і "не тільки жити, а рости, ширитись".

Пізнання героєм себе частинкою Всесвіту, частинкою роду людського, частинкою українського народу та продовжувачем роду Довбенків спонукає Володьку до думки-відчуття та думки-усвідомлення національної окремішності. У центрі роману – допитливий селянський син Волині ("Куди тече та річка" – I частина), психологію якого Улас Самчук моделює відповідно до архетипу героя, що художньо визначає процес становлення особистості. Семирічний Володько мріє про далекий світ – світ просторого

і великого життя, його бажання "тонуть у мороці думки", рід його походить від тих, що "з самого дна, з найглибшого мороку здіймаються наверх, бадьоро підносять голову" [6: 178] та йдуть завжди уперед. Хлопець переконаний, як і його батько, що необхідно вчитися, "брати знання з-під ніг оберемками" та пізнавати життя. Володько читає "життя святих" про дивних, божих людей: великомученицю Катерину, Варвару, Надію, Любов і матір їх Софію, Радонежського Сергія, Серафима, Володимира Великого, що похрестив всіх водою Дніпровою та ін. Далекий простір веде героя величними просторами рідного краю, стежинами батькової хати та швидкоплинними днями, які "несуть із собою, ніби птахи, завжди стеблинку нового, будують гніздо життя, щоб у ньому родилось і виростало почуття вічного" [6: 179].

Манера оповіді письменника спрямована на оцінку хронотопу героя прози. Для Володьки взірцем твердості духу та могутності волі є батько, який сидів "мов камінь" і ніяка війна не могла зрушити цього господаря з місця, не могла вирвати його коріння. Роздуми головного героя охоплені сумнівами про правду, про Бога, про віру, про революцію тощо. Володько з усією переконливістю просить не руйнувати його віри в Бога і не руйнувати його святості та щиро вірить у майбутнє свого народу. В такі хвилини сумніву письменник вималює героя в храмі, де залишилися "сліди та запах війни". Саме в стінах монастиря письменник підводить героя до висновку, що ще "не час спотикатися і падати", що Україна є "державою духа і віри. Іди вперед і будь... Зазнач своє буття вогнем нової віри, розложеним на попелищі старого вогнища. Іди і будь!" [6: 319]. Як бачимо, що авторський акцент художнього втілення зосереджено на духовності героя, яка передається інтелектуальною наповненістю його думок, почувань, прагнень до ідеалу, віри в краще майбуття.

Проблема землі розглядається Уласом Самчуком не просто як здобуття власного поля, це проблема утвердження національної повноцінності, а відтак – створення власної держави. Письменник персоніфікує волинську землю: "Чорна, вироблена, пшенична земля" – така земля знаходиться тільки на Західній Україні "вірте мені чи не вірте, а такої землі, як у нас, ви на цій Волині не знайдете" [6: 139]. У зв'язку із збільшенням сім'ї Матвій Довбенко змушений переїхати з Дерманя до Тилявки в пошуках більшого шматка землі. Володько справедливо підмічає, що "батько його мусів тяжкою працею здобути собі шматок землі, щоб могли свobodно, безмежно лити на ній власний піт" [6: 280]. Як і кожен селянин у роки революції вірив у краще життя, так і син Довбенка вірить у "більшевістську" правду, яка дуже швидко зникає. Тепер він буде жити "свідомо"; він – син мужика, викормлений "твердим запрацьованим хлібом, що в нього міцне, невибагливе, не розніжене тіло і суцільна проста душа"; він думає так як треба думати кожному, хто чесно хоче жити на землі; він не бажає чужого, але не віддасть і свого. Світоглядна модель образу героя визначена автором не тільки свідомістю, а й думками про майбутнє громадянство. Про це Володько робить висновок тільки тоді, коли відбулася війна та почалася революція. Зміна влади приводить до розуміння героя самостійності держави: "Він уже це розуміє і йому навіть приємно це розуміти. У нього вливається якась частинка гордості від того розуміння. Цей млин, ці люди, цей став – все, все навкруги – це Україна, навіть отой рачок у ставу, це вже багатство України. І дарма, що он ті селяни так мало почувають себе господарями своєї держави" [6: 313].

Земля у романі "Волинь" є невід'ємним елементом української етномоделі світу та духовності героїв. Українська земля – охоронний модус самчукових героїв, зокрема Володьки, його народу та нації: "Земля наша понад усі землі! ... Край наш над усі краї край ... І попрацювати для нього щось варто!". Його кличуть інші світи, інша робота: "Світ, слава, широта мене манять, але поки тут, поки бачу оці поля, оце небо – не можу сидіти й дивитись" [6: 459]. Світобачення письменника художньо акцентоване на світобаченні головного персонажа твору – Володьки Довбенка, який переконливо ідентифікує свої філософські роздуми. Самосвідомість героя пронизує відчуття та усвідомлення національної окремішності.

Одним із центральних персонажів "Волині" є Матвій Довбенко. Улас Самчук наділяє його рисами волинського працьовитого, чесного та мудрого господаря. Він вважав своїм вчителем – землюгодувальницю, свято беріг закони її і до цього закликав своїх нащадків: "Силу великої душі і сильних м'язів впоїв у землю, напоєну дивним чадом, що давав життя, муки, радість і смерть. І після у життя синів, дочок з твердою наукою: закон ваш – закон землі. Будьте сильні, як вона, – і вічність вам забезпечена" [6: 235]. Селянин тяжко трудився задля своєї сім'ї. Матвій переконаний, що тільки щоденна праця на землі принесе людині щастя, його слова-звернення до молодшого покоління звучать як реквієм: "Перед вами новий світ розгортається. Але де б ви не були, що б не робили, повинні тямити, що тільки власною працею власних рук, голови, здобудете щастя своє. Чи це на війні, чи в школі, чи на ріллі ... Україна наша, діти мої, потребує чесних людей, розумних людей і працьовитих людей" [6: 357].

Володько, як і батько, тонко відчуває струни смачної, розкішної, п'яночної землі, вона – "сон мільонів поколінь, казкове привабливе ество, містична сила космосу, наснага слабих і дужих. Золото, краса, любов, молодість і вічний учитель мудрості!" [6: 181]. Земля попереджає героїв, щоб вони не впустили до своєї душі "бацилу розладу". Головний персонаж – Володько – вірить в кращу "майбутність" і це дає йому силу тверезо мислити і бути оптимістом. Ці філософські ідеї пропагував справжній син свого батька, син Матвія, "син землі дідів і прадідів" – головний герой роману і прототип свого батька.

Володько вступає у боротьбу, бореться по-своєму, по-довбенківськи, як істинний продовжувач батькової справи, носій сутності українства в нових історичних умовах.

Персонаж Самчукової прози не може змиритися із байдужістю народу до своєї власної долі, з відсутністю у народу почуття самоповаги та національної повноцінності. Як і сам Улас Самчук, Володько вважає фатальною помилкою думку про те, що українці – це тільки селянська нація! Історіософські погляди героя спрямовані в майбутнє, а життя його – це "життя комашки, що буде собі щось, не знаючи для чого і для кого. Але в усьому тому чути вічний святий закон, залізну логіку та пристрасну величну красу" [6: 41], визначені сильними почуттями віри та великої надії: "Все піддається, бо йде Україна, так, як повинь, як буревій. Нема перепон на її шаленому маршеві" [6: 323].

Беззаперечний той факт, що Матвій та Володько Довбенки – герої тетралогії "Волинь", наділені вищими, елітарними якостями людини з бездоганними чеснотами, рисами артистизму та естетичним чуттям. Вони, за доведеннями письменника, такі герої літературного твору, які уособлюють владу найкращих. Прототипом образу Володька був сам автор, а сімейний уклад батьківської родини – те первісне коло, з якого герой починає дивитися на довколишній світ.

Якості людини з бездоганними чеснотами чітко простежуємо у вихованні героя-дитини, підлітка і юнака, а також у щоденній праці одного з головних героїв трилогії "Волинь". Володькові плани "родяться" за плугом, звідси він бачить свою життєву дорогу, яка простягається до Дніпра та Києва, герой піде у широкий світ від батькової ріллі, щоб пізнати "безліч нового, небаченого, незнаного. Піти, пізнати, вирвати звідти все, що доброго, й вернутись, хоча б сюди на це поле та вже не зрушиться. Навчити або змусити ці поля й ці стріхи чогось такого, що обновило б їх, спружило б, привернуло б їм розумний, Божий образ, так давно десь ними страчений і затоптаний..." [6: 442].

Риси артистизму письменника майстерно реалізуються у художній текстуальній канві самосвідомості Володька, який свято береже закони українського роду: "Україна в його уяві вже не те щось видумане, химерне. Ні. Україна це він сам – Матвій Довбенко. Цей велетень праці, цей величний господар з твердим чавунним кулаком і метким розумним зором. А Василь, Володько, Хведот – сини його. Катерина й Василина – дочки. Сухенька Настя – мати, що родила, доглядала, піклувалась... Кров, сила її пішла на їх – батька і дітей. А всі разом вони – ядро, підстава, початок всього... Від них поженуть здорові паростки на всі боки. Ось їх три сини. Ти, – сказав голос Матвія, – вояк. Ти вчений. Ти мій спадкоємець – плугатар. Тримайтесь усі цупко чорної скиби землі, на котрій вперше вздріли сонця промінь. Борітесь за неї мечем, пером, плугом, гризійтесь за неї зубами... дайте працю їй велику. Змочить її потом і кров'ю і не забудьте заповітів Бога вашої душі" [6: 349]. Як бачимо, майстерність та віртуозність Уласа Самчука як прозаїка засвідчила високий рівень його художньої самосвідомості, реалізованої через образ героїв в онтологічній площині національної ідентичності української людини.

Онтологічна сутність творів письменника визначає прагнення героїв до досконалості, демонструє вроджену людську здатність переживати гармонію, віднаходити і створювати красу у довкіллі – вищій формі духовного світу персонажів. Наприклад, в романі "Волинь" думки Володька є прямим доведенням тонкого естетичного чуття: "Володько чує цю землю, бачить її красу, її радість і горе. Він наближається до того місця на землі, де вперше побачив світло сонця та відчув першу радість життя. Зате ціле його ество повне вдячності до цього клапця великої своєї батьківщини" [6: 292].

Матвій і Володько ("Волинь") – герої активної вдачі, які в житті керуються більше розумом, ніж почуттями. Їм притаманна здатність до самопожертви, відмови від особистого заради вищих духовних ідеалів та цінностей, їх цікавлять не особисті, а й громадські проблеми. Улас Самчук надає високої активності життєвій і громадській позиції своїх героїв, створюючи новий громадсько-патріотичний тип характеру. Ідея духовного самовдосконалення спрямована на духовне піднесення народу. Це соціально активні особистості, які користуються великою повагою в суспільстві, у свідомості яких нерозривно поєднуються поняття свободи особистості і громадянського обов'язку. Важливе місце в системі цих цінностей посідає пам'ять роду.

Висновки та перспективи подальших досліджень у даному напрямку. Письменник художньо-філософськи порушує проблему збереження національного обличчя народу, наступності поколінь, відповідальності батьків за майбутнє своїх дітей, любові до рідної землі та Батьківщини. Саме такий герой постає в Уласа Самчука. Він – сильна особистість, якому притаманна національна свідомість, загострене почуття особистої відповідальності за долю народу, нації, за її духовне зростання.

Таким чином, художньо-філософський зв'язок між автором та героєм ґрунтується на світоглядних пошуках письменника, що базуються на безмежній любові до землі та народу в аспекті утвердження національної ідентичності українця.

Оскільки будь-який етап історико-літературного процесу може бути актуалізований як база подальших філософсько-естетичних пошуків, то цілком закономірно, що і літературна спадщина Уласа Самчука потребує більшої уваги. Це зокрема стосується літературознавчих студій, що вимагають більш ґрунтовнішого вивчення художнього слова представників українського зарубіжжя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Самчук У. О. Юність Василя Шеремети : [роман] / У. О. Самчук. – Рівне : Волинські обереги, 2005. – 328 с.
2. Самчук У. О. На білому коні. На коні вороному : Спомини і враження / У. О. Самчук. – Острог-Луцьк : Вид-во НаУОА, ПВД "Твердиня", 2007. – 424 с.
3. Літературознавча енциклопедія : у двох томах / [авт.-уклад. Ю. І. Ковалів]. – Київ : ВЦ Академія, 2007. – Т. 2. – 622 с.
4. Абашева М. П. Литература в поисках лица : Русская проза конца XX века : становление авторской идентичности / М. П. Абашева. – Пермь : Изд-во Перм. ун-та, 2001. – 320 с.
5. Гнатко В. В. Автор и герой в ситуации рефлексии / В. В. Гнатко // Наследие М. М. Бахтина и проблемы развития диалогического мышления в современной культуре : тезисы международ. науч. конф. – Донецк, 1996. – С. 66–67.
6. Самчук У. Волинь : [роман у трьох частинах] / У. Самчук. – Острог-Львів : Вид-во НаУОА, "Сполом", 2005. – 632 с.
7. Гром'як Р. Феномен Уласа Самчука в українській літературі / Р. Гром'як // Культура, політика, інтелігенція. Публіцистика. – Тернопіль, 1996. – 108 с.
8. Забужко О. Українство як філософська проблема на сучасному етапі / О. Забужко // Слово і час. – 1992. – № 8. – С. 29–35.
9. Кульчицький О. Світовідчуття українця / О. Кульчицький // Українська душа. – К. : Фенікс, 1992. – 128 с.
10. Літературознавча енциклопедія : у двох томах / [авт.-уклад. Ю. І. Ковалів]. – Київ : ВЦ Академія, 2007. – Т. 1. – 608 с.
11. Наєнко М. Художня література України. Від міфів до модерної реальності / М. Наєнко. – Київ : ВЦ "Просвіта", 2008. – 1063 с.
12. Руснак І. Є. Художня історіософія Уласа Самчука : [монографія] / І. Є. Руснак. – Вінниця : "Державна картографічна фабрика", 2009. – 368 с.
13. Руснак І. Є. Художня модифікація національної історіософії в прозі Уласа Самчука : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора філол. наук : спец. 10.01.01 "Українська література" / І. Є. Руснак. – Київ, 2007. – 36 с.

Матеріал надійшов до редакції 21.06. 2011 р.

Коминьярская И. М. Художественно-философская связь между автором и героем в романе Уласа Самчука "Волинь".

В статье обосновано, что роман Уласа Самчука "Волинь" концентрирует комплекс эстетических и мировоззренческих исканий писателя, а Владимир Довбенко – выразитель мировоззрения писателя, его alter ego. Определено, что художественно-философская связь основывается на мировоззренческих исканиях писателя, которые базируются на бесконечной любви к земле и народу в аспекте утверждения национальной идентичности украинца.

Kominiarska I. M. The Aesthetical and Philosophical Connection between the Author and the Character in the Novel by Ulas Samchuk "Volyn".

The article considers that the novel by Ulas Samchuk "Volyn" reveals the complexity of the author's aesthetical and world outlook findings, whereas Volod'ko Dovbenko is the exponent of the author's philosophical and ideological outlook search, being his alter ego. It has been discovered that the aesthetical and philosophical connection is grounded on the author's world outlook findings that are based on the eternal love to the earth and the people in the aspect of the Ukrainian's national identity confirmation.